

DAGGRY

Nr. 1-2

1951

Kristus er kommet tilbage for at løse Verdensproblemerne

Visdom fra oven —
den ædleste Videnskab —
den bedste Undervisning.

DAGGRY-FORLAGET

Sandheds Litteratur for vor Tid

Brevkort om GUDS RIGE	frit
Traktaten VED DE	"
" VORE DØDE SKAL LEVE IGEN	"
Er Forkyndelsen om Helvedes Pine Sandhed	"

Haab hinsides Graven	16 Sider 25 Øre
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	" 25 "
„Guds Rige“	" 25 "
Jesus, Verdens Frelser	" 25 "
Jordens store Jubelaar	" 25 "
Endens Tid og Guds Genoprettelses Plan	" 25 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdensproblemerne	24 Sider 25 "

Læs og kend Guds Tanker som
aabenbaret i Bibelen!

Kristus er kommet tilbage — for at løse Verdensproblemerne

Kristi tilbagevenden til jorden bliver almindeligvis benævnt som „Kristi andet komme“. Synspunkterne angående denne store begivenhed er meget varierende. Nogle mener, at den fandt sted på pinsen, da den Helligånd dalede ned over de ventende disciple og siden da, at enhver synder, som bliver omvendt, udgør en del af Kristi komme og derfor, når alle er omvendt, vil hans komme være fuldendt. Man påstår, at på denne måde opfylder Jesus sit løfte: „Og se, jeg er med eder alle dage indtil verdens (tidsalderens) ende“. Matt. 28:20.

På den anden side påstår mange, at Jesus vil vende tilbage til jorden som et menneske, og at han vil blive genkendt på mærkerne af naglerne i hans hænder og fødder og på spydstykket i siden, han fik, da han blev korsfæstet. Dette sidste synspunkt skyldes i væsentlig grad en bogstavelig forståelse af visse profetier som i Abenbaringen 1:7, hvor vi læser: „Se, han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham“.

Vi tror, at sandheden om dette — understøttet af Skriftens hele vidnesbyrd — ligger imellem disse to yderpunkter og modsatte synspunkter. Det første synspunkt fjerner teorien om, at Kristus skulle komme personligt og nærmer sig dog sandheden om Jesu natur på den måde, at han anses for at stå så langt over menneskene, at man kan sige, han er nærværende hos dem, uden at de er i stand til at se ham.

Det andet synspunkt holder sig til den i skriften klart fastslåede kendsgerning om Mesterens personlige tilbagevenden, men omskriver denne betydningsfulde begivenheds højhed og muligheder med den ubibelske påstand, at han kommer tilbage til jorden som en slags herliggjort mand og ikke som det magtfulde, usynlige, guddommelige væsen han blev, da den himmelske Fader oprejste ham fra de døde og gav ham et navn, som er over alle andre.

Skriften lærer os, at da Jesus blev oprejst fra de døde, var han ikke længere et menneske, men en mægtig, guddommelig skabning i „den usynlige Guds billede“. Derfor er han nu på grund af sin natur usynlig for det menneskelige øje, ligesom Gud er usynlig. Det er denne guddommelige Kristus, som vender tilbage til jorden ved det andet komme, og det er derfor nødvendigt, at hans komme bliver erkendt på anden måde end ved at se ham med det naturlige øje.

Det er sandt, at Jesus efter opstandelsen ved forskellige lejligheder viste sig for sine disciple som en mand, men dette betyder ikke, at han havde et menneskes natur. Omstændighederne ved hans få korte tilsynekomster beviser det modsatte. Han viste sig altid for dem i forskellige skikkelser, hvilket ikke ville have været tilfældet, hvis den menneskeskikkelse, hvori han kom tilsyne, havde været hans virkelige legeme.

Kun een gang viste Jesus sig i en lignende skikkelse som den, han blev korsfæstet i, og det var, fordi Thomas tydeligt tilkendegav, at han ikke ville tro, at Mesteren var opstanden fra de døde, medmindre han så hans sår. Jesus tilfredsstillende tvivlerens mangel på tro, skønt disciplene kun den ene gang så sårene. I virkeligheden genkendte de ham ikke på hans udseende, da han viste sig for dem ved andre lejligheder, men på det han sagde og gjorde.

Jesus åbenbarede sig for sine disciple efter sin opstandelse på samme måde, som englenerne viste sig i gamle dage. f. eks. viste tre engle sig for Abraham. De talte med ham og spiste hos ham, men de var ikke mennesker, skønt Abraham for en tid troede det. I. Mosebog 18:1,2; Heb. 13:2.

Jesus var nærværende hos sine disciple i 40 dage mellem hans opstandelse og himmelfart, men disciplene var kun i stand til at se ham en lille del af denne tid, og, som vi har set, kun når han åbenbarede sig for dem på en mirakuløs måde. Det er denne Jesus, som kan være usynlig tilstede blandt menneskene og, som skriften erklærer, vender tilbage til jorden med den hensigt at oprette et retfærdighedens rige i hvilket den genløste slægt bliver genoprettet til liv og lykke på jorden.

Jesus blev kød, for at han kunne give sig selv som en genløsnings pris for Adam og hans slægt. Mesteren sagde: „Mit kød vil jeg give for verdens liv“. Johs. 6:51. Hvis Jesus var blevet oprejst fra de døde som et menneske, ville det have betydet, at genløsningsprisen var taget tilbage, og menneskeslægten ville således ikke være blevet genløst.

Men Skriften viser, at medens Jesus blev dømt til døden i kødet, blev han levendegjort i ånden, som et åndevæsen. (1. Kor. 15:44—47; 1. Peter 3:18). Jesus havde tidligere forklaret Nikodemus, at en, som er født af ånden, kan komme og gå som vinden, altså være usynlig for det menneskelige øje og dog have stor magt. Han beviste dette med sig selv, for efter opstandelsen kunne hans disciple ikke sige, hvorfra han kom eller hvorhen han gik, når han åbenbarede sig for dem. Johs. 3:8.

Vi betvivler ikke, at Jesus stadig ejer denne magt at kunne vise sig for menneskene, som han gjorde efter sin opstandelse fra de døde, men Skriften siger ikke, at hans andet komme bliver åbenbaret for verden på den måde. Det er tydeligt, at hans åbenbaringer efter opstandelsen havde til hensigt at fastslå den kendsgerning for disciplene, at han *var blevet oprejst fra de døde*, men når dette er blevet fastslået, har vi ingen grund til at forvente gentagelser.

I Romer 1:20 læser vi om Gud: „*Thi hans usynlige væsen, både hans evige kraft og guddommelighed skues fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger, så at de have ingen undskyldning*“. Her er nøglen, der vil hjælpe os til at forstå betydningen af profetien, der hører til Kristi andet komme. Kristus er nu usynlig for det menneskelige øje ligesom den himmelske Fader, *derfor kan hans andet komme kun erkendes ved de synlige ting, der sker*, og som gøres tydelige gennem profetiens guddommelige Ord, som „*tegnene*“, der afmærker hans tilbagevenden.

Lad os anføre sagen på en anden måde. Vi tror på, at Gud eksisterer, ikke fordi vi nogensinde har set ham, men fordi vi ser hans værk. Med vore begrænsede evner, ser vi ud over universet, og vi siger, der må være en mægtig alvidende skaber bag alt dette. På lignende måde finder vi i den hellige Skrift fremsat en imponerende række begivenheder, som skulle finde sted efter at den guddommelige Kristus er vendt tilbage; derfor, hvis vi kan se, at mange af disse begivenheder allerede nu finder sted, må den logiske slutning være, at det som Biblen beskriver som Kristi andet komme, allerede er en virkelighed. Det er på grundlag af dette, at vi fastholder, at overskriften på denne artikel er sand, nemlig *at Kristus er sandelig vendt tilbage*.

Denne verdens usynlige Gud.

Skriften lærer os, at der er en personlig djævel, dog har intet menneske nogensinde set ham, men vi har alle set resultaterne af hans afskyelige indflydelse. Apostelen Paulus fortæller os, at Satan er „denne verdens Gud“, den, „der arbejder i de ulydige børns hjerter“. II Kor. 4:4. Paulus forklarer også, at Satan er en ånd, „som hersker over luftens magt“. Efes. 2:2. Jesus taler om Satan som „denne verdens fyrste“. (Johs. 12:31, 14:30, 16:11). Hvis vi tror på Biblen, må vi derfor tro, at dette mægtige væsen igennem århundreder har udøvet kontrol over menneskenes anliggender.

Djævelen er imidlertid „den nuværende onde verdens“ usynlige regent. Peter erklærer, at han går omkring som „en brølende løve“,

der søger, hvem han kan opsluge. (1. Peter 5:8). Dette antyder klart, at Satans virkefelt er her på jorden; dog selv de, der forestiller sig dette fuldt ud, har aldrig hørt ham „brøle“ i bogstavelig forstand.

Med Jesus komme vil der også ske en forandring i de nuværende tilstande. En ny verden eller tingenes orden bliver stiftet, og under disse ny forhold, vil Jesus blive den Konge, der fortrænger Satans herredømme, „denne verdens fyrste“. I et syn så Johannes en engel komme ned fra Gud og gribe Satan og binde ham med en mægtig lænke. Efter dette skal Kristus og hans menighed regere i tusinde år. Da Satan, som da er bundet, er usynlig, må de, der binder ham, ligeledes være usynlige. Åbenbaringen 20:1—4, 6; 5:10.

Satans magt og indflydelse i denne verden har ikke været mindre stærk, fordi han er usynlig. Tværtimod, det har givet ham store fordele uset at kunne være en vældig magt for det onde. Således har han været i stand til at gøre sin indflydelse gældende i denne verdens rådsforsamlinger og i stor udstrækning styret deres sager.

Jesu regering vil også blive usynlig og udøvet ved jordisk virksomhed. Han vil regere folkeslagene med en jernstav, men han vil regere over dem med retfærdighed og ikke med uretfærdighed, som Satan har gjort. Ligesom resultaterne af Satans regering nu tydeligt kendes, således vil Jesu regering også tilsidst blive anerkendt af hele menneskeslægten gennem de fuldførte resultater. Om dette skal vi læse mere, eftersom vi kommer videre frem.

I Matthæus 12:29 taler Jesus om at gå ind „i den stærkes hus“, og binde den stærke og røve hans ejendele. Den stærke, der omtales her, er Satan, som sammenhængen viser. Hans „hus“ eller område er jorden. Hans „ejendele“ er synd, sygdom og død (Heb. 2:14). Satans hus har været den nuværende „onde verden“ eller „tidsalder“, eller som grækerne udtrykker det andetsteds, „kosmos“, eller tingenes tilstand.

Det er, når Mesteren går ind i dette hus, at det andet komme finder sted. Først bliver Satans rige omstyrtet, og djævelen selv bundet. Profeten beskriver det røre, der bliver resultatet heraf, som „en trængselstid, som aldrig har været, siden et folk blev til“. Det er åbenbart, at denne trængsel allerede er over jorden. Når dette værk er fuldendt, vil de resterende tusinde år af mesterens anden nærværelse blive helliget tilintetgørelsen af alle Satans ejendele, døden inkluderet. „*Thi han skal være konge, indtil han får lagt alle sine fjender under sine fødder*“. Og når al sygdom og død er tilintetgjort, hvor vidunderlig vil da en sådan ny verden blive.

Sandheden skjult ved fejlagtig oversættelse.

Betydningsfulde sandheder, der hører til måden og tiden for det andet komme har længe været skjult på grund af fejlagtig oversættelse. Som vi alle ved, blev Bibelen ikke oprindeligt skrevet på engelsk (dansk), derfor er vi engelsktalende (dansktalende) folk afhængige af oversættelser fra det originale Gamle Testamente på hebraisk og det Ny Testamente på græsk. Medens vore engelske (danske) bibler i de fleste tilfælde ikke har mistet noget ved at blive oversat, hvad angår den rigdom af betydningsfulde meninger, vi finder i Skriften, er der undtagelser, hvor dybe sandheder om den guddommelige plan længe er blevet skjult på grund af fejlagtige oversættelser.

En af disse undtagelser er det græske ord „*parousia*“, som Jesus og hans disciple brugte for at beskrive Mesterens andet komme her til jorden. I vor almindelige engelske (danske) oversættelse af Bibelen, er ordet næsten overalt gengivet ved „*komme*“ eller „*tilkomme*“. Resultatet af dette var, at læsere af profetierne forsøgte at tyde de profetiske tegn, der hører til tidsalderens ende ud fra den tanke, at de angav, han ville komme snart. Imidlertid er den sande betydning af dette græske ord „*nærværelse*“. Deraf følger, at de fuldbyrdede tegn på Mesterens „*parousia*“ eller *nærværelse*, antyder, at han allerede er her.

Når f. eks. disciplene spurgte Jesus: „Hvad er tegnet på din „*tilkomme*“ (parousia, nærværelse)? spurgte de ikke om, hvorledes de på forhånd kunne vide, hvornår han ville komme, men hvorledes de kunne kende hans nærværelse, når han var kommet. Med andre ord ønskede de at vide, i harmoni med Romerbrevet 1:20, hvilke synlige tildragelser, de skulle se efter, som tegn på, at den usynlige Kristus var vendt tilbage for at oprette sit Rige.

I de senere år har arkæologer opdaget, at det græske ord „*parousia*“ i hine tider blev anvendt, når man skulle beskrive kongers og kejseres besøg i forskellige byer og provinser i deres riger. Man har endvidere opdaget, at skatten til at betale udgifterne ved sådanne besøg blev udskrevet på den måde, at man udstedte en særlig „*parousiamant*“.

Hvor er det da rigtigt, at dette ord anvendes i forbindelse med Kongernes Konges og Herrernes Herres besøg her på jorden. Og ligesom man således har beskrevet de jordiske regenters besøg, er det samme tilfældet med Jesu besøg; „*parousia*“ betyder ikke det øjeblik, han kommer, men ordet dækker hele besøgets varighed.

Nærværende for 1000 år.

Jesu andet komme er sandelig et „besøg“ og ikke blot et komme. Det er en kendsgerning fastslået i bibelen, at hans anden nærværelse eller „parousia“ vil vare i 1000 år. Det er disse 1000 år, der henvises til som tusindårsriget af dem, der studerer profetierne. Under tusindårsriget vil Kristus og sammen med ham hans menighed regere over jorden. (Åbenbaringen 5:10). Formålet med regeringen er at tilintetgøre døden og oprette fred og retfærdighed ethvert sted. — I. Kor. 15:22,28, Åbenbaringen 20:4, 21:1—5, Salme 72:2—8.

Jesu første nærværelse, da han var her på jorden som et menneske, varede ialt $33\frac{1}{2}$ år fra hans fødsel til hans død på korset. Han blev 40 dage længere som et guddommeligt væsen usynlig for verden, og så vendte han tilbage til de himmelske boliger. Der findes mange profetier i det Gamle Testamente om perioden for Jesu første nærværelse. Nogle fortæller om hans fødsel, nogle om et eller andet afsnit i hans liv og virke. Nogle fortæller om hans død, som menneskets genløser. Det er åbenbart, at alle disse profetier ikke gik i opfyldelse på en enkelt dag under Mesterens jordiske oplevelser; og det ville føre til forvirring, hvis vi skulle henføre dem alle til en særlig begivenhed i hans liv.

Om Jesu anden nærværelse er der mangfoldige forjættelser og profetier, der omfatter den guddommelige plans arbejde i de tusinde år, derfor kræver det større omhyggelighed at studere dem, hvis vi skal forstå dem nogenlunde korrekt.

Måden, hvorpå han er nærværende.

Derfor om de siger til eder: „Se han er i ørkenen, da går ikke derud, se, han er i kamrene, da tror det ikke. Thi ligesom *Lyn* er t (græsk: astrape = klart solskin) *udgår fra østen og lyser indtil vesten, således skal menneskesønnens tilkommelse være*“. („parousia“, nærværelse). Matt. 24: 26,27.

Med disse ord bestræber Jesus sig for at få vor begrænsede forstand til at fatte, at hans komme og nærværelse ikke vil blive i et menneskes skikkelse. Han skulle vende tilbage som et mægtigt guddommeligt væsen, Faderens usynlige persons udtrykte billede, så vi må betragte sagen fra dette synspunkt. Jesus sagde: du vil ikke finde mig skjult i et eller andet hemmeligt værelse på samme måde, som du kan finde en mand eller kvinde. Du vil snarere skelne min nærværelse, ligesom du fornemmer selve Guds eksistens, og det er ved de mægtige ting, som du tilskriver HAM.

Og således er det. Vi ser regnen, der giver næring til jorden, og solen, der giver varme, således at jorden kan forsyne dem, der lever på den; vi tager dette som bevis på, at Gud eksisterer, en stor Skaber står bagved. Således, forklarer Jesus, vil vi kende hans anden nærværelse, fordi det vil blive ligesom lynet eller lyset (græsk: „astrape“, klart solskin), ligesom solen, der står op i øst og skinner indtil vest.

Når vi tænker på lyset, der kommer fra øst, tænker vi på daggryet; på samme måde beskriver skriften Kristi anden nærværelse i de tusinde år som en „dag“ — „Herrens dag“. (I Thess. 5:2, Salme 30:5). Velsignelserne vil i fuld udstrækning blive tildelt den døende verden under „Herrens Dag“, når „retfærdigheds sol“ opgår „og bringer lægedom til alle folkeslagene“. Mal. 4:2, Åbenbaringen 22:1-3.

I forbindelse med illustrationen om „Herrens Dag“ hvor Kristus er nærværende, kommer vi til at tænke på andre steder i skriften, som er i fuld harmoni med det guddommelige vidnesbyrd. f. eks. fremstilles Herrens folk som „folk, der skal våge“, der — igennem den lange syndens og dødens nat, der går forud for Kristi nye velsignelsens dag — alvorligt våger og venter på Morgenens komme. Det er gjort tydeligt, at disse ikke i forvejen ved noget om tidspunktet for Herrens tilbagevenden, for han kommer som „en tyv om natten“. Derfor er det pålagt dem at våge, og de forstår, at når han vender tilbage, og gryet af den nye Dag er synlig, vil de blive de første til at kende det. Matt. 24: 36—42.

Englen, der viste sig for disciplene efter Jesu Himmelfart, fremsatte den samme tanke i hans profeti; han sagde: „Denne Jesus . . . skal komme igen på samme måde, som I have set ham fare til himmelen“. Dette peger ikke alene hen på den tanke, at Mesteren personlig vender tilbage, men viser også, at hans komme vil blive ligeså stille og ubmærket af verden, som det var tilfældet, da han forlod den. Hans disciple så ham stige op mod himmelen, fordi han på en mirakuløs måde havde åbenbaret sig for dem, og de, som våger trofast, vil vide om hans tilbagevenden. Og da de ikke iagttagt den bogstavelige himmel, men snarere profetierne og deres opfyldelse, så ser de ham ikke i himmelen, men fornemmer hans nærværelse igennem tidernes tegn.

Det er også vigtigt at bemærke, at Herrens komme betyder det samme som „Herrens Dags“ komme, for det er hans komme, der bringer „Herrens Dag“. „Derfor“, siger apostelen Paulus, „Herrens Dag kommer som en tyv om natten — — — men I brødre, I ere ikke: i

mørke, så at dagen skulle overraske Eder som en tyv“. (1: Thess. 5. 1—5). I vers 3 i denne profeti får vi at vide, at de, som ikke våger, fattes evnen til at skelne, at Herrens Dag er nærværende, „Herrens Dags komme“, der sammenlignes med „en tyv om natten.“

Den kendsgerning, at „de, der våger“, nyder det privilegium at kende Kristi Dags tidlige daggry, medens andre er uvidende om det, der finder sted, bliver yderligere betonet ved Jesu sammenligning med de tilstande, der herskede før syndfloden, da Noah boede blandt folket — og de forhold, der gør sig gældende ved denne tidsalders ende, nemlig „menneskesønnens dage“. Medens Noah og hans familie vidste besked om den kommende flod og prædikede om den, nægtede folk i almindelighed at tro det, og var derfor fuldstændig uvidende om den vigtige tid, de levede i. Se Lukas 17: 26—28; Matthæus 24: 37—39.

Man må lægge mærke til, at Syndflodens pludselige komme i denne illustration ikke repræsenterer Jesu pludselige komme, men de trænsler, der kommer i forbindelse med omvæltningen af de sociale forhold, og disse trængsler bliver fremskyndet ved Mesterens tilbagevenden. De gamle tilstandes „pludselige undergang“ beskrives i 1. Thess. 5: 3—5.

Som en tyv.

Da Biblen blev skrevet, var tyve også ødelæggere og røvere af folks ejendom. Se Johs. 10:10; Job 24:14; Jer. 49:9; Lukas 10:30. Paulus benytter tyvens karakteristiske træk til at forklare os, at foruden Herrens Dag kommer over verden i hemmelighed, vil den også resultere i en „pludselig“ ødelæggelse af Satans verden. „Herrens Dag kommer som en tyv om natten. Når de sige: fred og ingen fare, da kommer undergang pludselig over dem, ligesom veerne over den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly“ — 1. Thess. 5:23.

I 2. Peter 3:10 bliver Kristi nærværelse, der således sammenlignes med en tyv, forbundet med ødelæggelsesarbejdet af den gamle verden. I Åbenbaringen 16: 12—20 beskrives det endelige fald af denne verdens riger som „slaget ved Harmageddon“, der er en forberedelse til oprettelsen af Kristi Rige. Midt i denne beretning læser vi Herrens forklaring: „Se, jeg kommer som en tyv“, (Aab. 16:15) som om han vil have os til at forstå, at det — at nationerne samles til det store slag ved Harmageddon, skyldes den kendsgerning, at han i hemmelighed er vendt tilbage og overvåger faldet af Satans verden. Åbenbaringen 11:15—18.

Hans nærværelses klare Lys.

Som vi allerede har bemærket, forklarer Jesus, at hans anden nærværelse ville blive som lyset (Matth. 24:26, 27). Her er det umiskendelige tanken om oplysning, der opfyldes af den voksende kundskab. Profeten Daniel erklærer bl. a., idet han beskriver de tilstande, der kommer „ved endens tid, at kundskab skal vorde megen“. Daniel 12:4.

I Daniels samme profeti (vers 1), forklarer profeten, der taler om Kristus som „Mikael“, at når han står frem, d.v.s. begynder at overvåge jordens anliggender, „skal der være en trængsels tid, som aldrig har været siden et folk blev til“. Derfor er det åbenbart, at „den forøgede kundskab“ eller det „klare solskin“, der skyldes Mesterens nærværelse er nær forbundet med den store trængselstid, der omstyrter de gamle tilstande.

I sandhed, den kolossale kundskabsforøgelse særligt i denne generation har ydet sit store bidrag til faldet af riger og institutioner, der eksisterede her før verdenskrigen. Som vi har set (Matth. 24:26, 27, Daniel 12:4) blev dette forudsagt som *tegn på Kristi nærværelse*. Bagved denne kundskabsforøgelse er så kendsgerningen om Mesterens tilbagevenden som en tyv, — kundskabsforøgelsen er kun det første glimt af hans nærværelses klare lys. Ved hjælp af denne (den forøgede kundskab), vil den gamle verden blive tilintetgjort og en ny oprettet med fred og retfærdighed som grundvold.

I 1. Thess. 4:16 findes en anden profeti i samme retning. Her fortæller apostelen os, at Herren kommer ned fra himmelen med et „tilråb, med overengels røst, og med Guds basun“. Disse tre symboler er nært forbundne i profetierne, og alle har direkte eller indirekte at gøre med tildeling af kundskab, en viden, der yderligere ansvorer dem, der modtager den. En bogstavelig forventning og opfyldelse af denne profeti vilde være urimelig.

Det græske ord, der her er oversat ved „tilråb“ er „*keleuma*“, hvilket professor Strong forklarer betyder „et tilskyndelsens råb“, (et ansporende råb). I gamle dage brugte man først og fremmest basunen til at bekendtgøre begyndelsen (indgangen) af det forbilledlige jubelår; det vidunderlige år efter den jødiske lov, da enhver fik tilbagegivet sine tabte besiddelser og sin frihed. I profetien er „*Mikael*“ karakteriseret som den, der står for Gud, for Guds plan og for Guds folk.

Derfor kan vi i forbindelse med disse symboler, der er anvendt af Paulus, forstå noget af det, vi skal se efter som de tidlige tegn på

Herrens genkomst. Det ansporende råb, som masserne har hørt gennem vor tids kundskabsforøgelse, har allerede opmuntret dem til at gøre krav på deres rettigheder. Og meget passende bliver disse rettigheder nu mere og mere klart afstukket som „frihed“ og „fordeling“ af jordens goder både for den enkeltes vedkommende og for nationernes.

Ja, „råbet“ er blevet hørt, og medens verden har været uvidende om den virkelige betydning af disse begivenheder — idet Kristi nærværelse er kommet som en „*tyv om natten*“ for alle ikke-troende — har virkningerne af dette „råb“ ikke desto mindre været meget fremtrædende og mirakuløse. Det er den eneste rimelige forklaring på, at masserne efter 6000 års uvidenhed, overtro, fattigdom og slaveri på meget kort tid er blevet omdannet til en oplyst, frihedsbevidst menneskeslæggt, der kræver deres rettigheder og ser hen til oprettelsen af en verdensorden, hvor alle ligeligt kan dele de fælles velsignelser, som moder jord frembringer.

Ja, den kundskabsforøgelse, der har forårsaget disse tilstande i verden, er i sandhed det første lysglimt, der skinner fra Mesterens nærværelse, idet et af målene er at forberede folket til de velsignelser, der skal komme. For vil Han ikke senere give folket økonomisk sikkerhed og varig fred? Vil han ikke sætte de stolte og hovmodige på plads, de der på en egoistisk måde har spillet herre over de mindre heldigt stillede og udnyttet dem både legemligt og sjæleligt? Jo, Han vil, og vi skal senere få det at se ud fra profetierne.

Satan, Mørkets Fyrste.

Hvor helt igennem logisk er det, at en større oplysning for de brede massers vedkommende skulle blive et af de første vidnesbyrd om Kristi nærværelse, den ny verdens konge. Den lange syndens og dødens regering under Satan, denne verdens fyrste, beskriver Bibelen som en mørkets nat. „*Mørke skjuler jorden og mulm folkene*“, siger profeten. Og som modsætning til dette fortæller han os om den tid, hvor Kristus bliver Konge: „*Og hedningerne skulle vandre hen til det lys og konger hen til den glans, som er opgangen over dig.*“ Esajas 60:2, 3.

I Johs. 1:9 læser vi, at Jesus „*det sande lys, der oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden*“. Profetierne viser klart, at den fuldstændige opfyldelse af dette løfte vil blive under Kristi anden nærværelse; da vil det blive således, at „*jorden er fuld af Herrens*

kundskab, som vandene dækker havets bund". (Esajas 11:9). Det vil kræve hele Kristi tusindårige virksomhed at sprede uvidenhedens og overtroens tåge, således at folk vil blive gjort modtagelige og tilbede den sande Gud og glæde sig over hans velsignelser. Esajas 25:6, 9.

Også en Nat.

I Esajas profeti 21:11, 12 taler profeten om „en nat“, der efterfølger den ny dags gry — den ny velsignelsens dag, da menneskeslægten får tildelt en ny guddommelig målestok. Den geografiske beliggenhed, profetien omtaler, er det fra oldtiden kendte bjerg „Seir“. Turister, der har besøgt dette bjerg, fortæller, at ved solopgang indtræffer et ejendommeligt fænomen, idet duggen, der er faldet i løbet af natten og hurtigt fordamper, frembringer en tæt tåge, som midlertidigt skjuler solen, og selv om det er morgen, bliver der mørkt for en kort tid.

Dette viser klart, hvad der sker i verden idag. Det strålende lys, der følger med Mesterens nærværelse og den ny Dags gry, gennemtrænger det overtroens slør, der så længe har holdt menneskeheden i mørke, og forårsager, at skjulte kræfter på grund af oplysningen kommer i brand, hvilket bevirker en midlertidig kort trængselsens nat — i sandhed „en trængselstid, som aldrig har været, siden et folk blev til“. Daniel 12:1.

Medens menneskene nærer tillid til, at nutidens kolossale oplysning vil nå sin fuldendelse i den såkaldte „teknikkens tidsalder“ (atomtidsalderen), bliver verden mere og mere klar over, at vore dages „hjernemagt“ ikke er i stand til at redde de fra 1914 udslidte institutioner (gældende love) fra det krav om ligeberettigelse, der forlanges af masserne, der nu er blevet så oplyste, at de ved, de er berettiget til de samme goder, som længe er blevet nægtet alle med undtagelse af nogle få privilegerede.

Antikrist tilintetgøres.

I 2. Thess. 2:8 forklarer apostelen Paulus, at antikrist bliver tilintetgjort af stråleglansen ved Mesterens nærværelse. Dette er da endnu et resultat af hans strålende lys, og når dette sker, er det endnu et vidnesbyrd om hans nærværelse. I denne tekst er det græske ord „*parousia*“, som vi har set betyder *nærværelse*, oversat med ordet „*Tilkommelse*“. I begyndelsen af dette kapitel forklarer Paulus til gavn for nogle, som på den tid tænkte, at Herren var vendt tilbage, at denne begivenhed ikke ville finde sted, før der var kommet et

stort frafald fra troen, og syndens menneske eller antikrist åbenbaret. Han forklarer videre, at dette syndens menneske vil blive tilintetgjort, når Jesus vender tilbage ved hans tilkommelses åbenbarelse“.

Nogle venter stadig, at dette „*syndens menneske*“ vil blive åbenbaret, idet man ikke lægger mærke til, at det, Paulus beskriver, allerede dengang begyndte at åbenbare sig. Der er overvældende beviser for, at det ikke er den enkelte, Paulus henviser til — men til et system — et system, der gør krav på at være Kristi Rige og har forklædt sig som sådan igennem århundreder. Angående enkeltheder om dette punkt henviser vi læseren til Bind II i Studier i Skriften under titlen „Tiden er for Hånden“. Her vises Antikrist som hovedsagelig at være det gejstlig-politiske og Pave-Kirkestat-System, der i den periode, vi kalder middelalderen, regerede den vestlige verden.

Vi fremfører her nogle af de punkter, som viser, at pavestaten er en efterligning af Guds rige, nemlig dens påstand om at være ufejlbarlig, dens forsøg på at regere verden gennem statens arm, dens store selvbevidste og blasfemiske ord, der går ud på, at den har magt til at åbne og lukke døren for den såkaldte skærsild, hvad der gøres afhængig af, om der gives gaver eller ej, etc.

Vi ved, hvorfor dette system ikke repræsenterer Gud og ikke udgør Kristi sande Rige, og det er fordi fortsættelsen af pavedømmets magt er afhængigt af, at dets undersætter holdes i uvidenhed. For at gøre dette, tilbageholdt pavedømmet Bibelen i den periode, det havde magten, og på det grusomste blev de, der turde læse i den hellige Skrift, forfulgt. Torturen, der blev udøvet under den „*Hellige Inkquisition*“ er en velkendt historisk kendsgerning. Det er afgjort, at Pavedømmets fordærvelige indflydelse føles stærkest, hvor oplysningen er ringe.

Opfindelsen af bogtrykpressen danner grundlaget for den kundskabsforøgelse, der er den strålende glans ved Mesterens nærværelse. Mærkeligt nok blev Bibelen en af de første stykker litteratur, der ved bogtrykpressen blev gjort tilgængeligt for masserne. Det var omkring begyndelsen af det 19. århundrede, at mange store bibelselskaber blev dannet, og uddelingen af Bibelen i almindelighed fik en god start. Tidligere blev enhver anstrengelse, man gjorde for at uddele Bibelen, undertrykt; selv den engelske regering lod nogle lide døden på bålet, fordi de havde gjort forsøg på at lade den cirkulere.

Ved at læse Pauli profeti i 2. Thess. 2:8 bemærker vi, at Antikrist-Systemet først vil blive „*dræbt*“ ved hans „*munds ånde*“ og så „*tilintetgjort*“ ved hans „*tilkommelses åbenbarelse*“. Dette er den sande

historiske rækkefølge, der virkelig har fundet sted. Herrens munde ånde er hans ord, *Bibelen*. Ved at blive uddelt i virkelige mængder fra begyndelsen af det 19. århundrede, begyndte Pavedømmets magt gradvis at blive svagere.

Ved selve Guds Ord blev Pavedømmets dogmer angående pavelig tronfølge, ufejlbarlighed, skærsild, messer for de døde, aflad, kirkestatsregering etc., afsløret som værende falske. Ikke enhver blev kendt med disse vildfarende påstande, og mange, som havde hørt om dem, var modvillige til at opgive deres overtro og ærbødighed for et system, der så længe var anset for helligt. Imidlertid fik mange øjnene åbnet. De protestantiske bevægelser var drivkraften til at nedbryde ærbødigheden for Pavedømmet, så vejen blev yderligere beredt til den endelige ødelæggelse af systemet ved Herrens nærværelses lys.

Man må huske, at dette antikrist-system ikke alene er en falsk kirke, men er snarere en forening af kirke og stat, som påstås at være Guds Rige på jorden. Medens den falske kirke som den ene af parterne stadig eksisterer — skønt den bliver svagere og svagere, fordi den mister sine tilhængere i det ene land efter det andet, — så er det kirke-stat-system, hvorved Vatikanet regerede Europa i så mange århundreder, allerede ude af kraft. Dette er et tydeligt tegn på Mesterens nærværelse, thi, som Paulus siger: dette system skal ødelægges ved lyset af hans „*parousia*“, nærværelse.

Og det har været oplysningen, der har ødelagt dette hykleriets og tyranniets uretfærdige system. Det er oplysning blandt folk m. h. t. Pavedømmets vildledende påstande, der har reduceret dette system til dets nuværende kraftløse tilstand og uden betydning som en livskraftig regeringsfaktor i denne verden.

Og hvad der er sandt om Pavedømmet er også omend i mindre udstrækning tilfældet med mange af de protestantiske systemer. Sandsynligvis tror meget få stadig, at sand guddommelig myndighed og magt står bagved Storbritanniens kirkestat system. Det er et af vore dages tegn, at folk begynder at forstå det forkerte i mange af de religiøse påstande, som tidligere generationer blev imponeret af.

Betyder dette en falliterklæring for kristendommen? I sandhed nej; man har blot opdaget, at det er falske guder, der i mange århundreder er blevet tilbedt som den sande Gud. Samtidig med denne opdagelse er der kommet tilsyneladende frafald. Det er ikke et frafald fra den sande Gud, for de uvidende masser i verden har alrig virkelig kendt Ham.

Deres gud har været en gud, der piner, skærsildens gud, en gud for

intriger, udnyttelse og krig. For disse er kærlighedens og barmhertighedens Gud total fremmed. Gud, som sendte sin Søn for at dø for dem, og som i sin kærlighed og barmhertighed er ved at oprette et rige til evig velsignelse for dem, er i sandhed en ukendt Gud for de masser af atheister (gudløse), som nu er en truende fare for det, der er tilbage af civilisationen.

„Han kommer med skyerne“.

I Åbenbaringen 1:7 læser vi, at Jesus kommer med skyerne, og at hvert øje skal se ham. Da Kristus er et guddommeligt væsen, Guds udtrykte billede, kan menneskene kun skelne ham ved de episoder og begivenheder, der følger med hans tilbagevenden. Den tid vil dog komme — og vi tror, at den ikke er langt borte — da disse begivenheder vil blive af en så tydelig karakter, at alle mennesker beredvilligt vil anerkende deres sande betydning.

I Joel 2:1 refereres der yderligere til „skyerne“, der bliver så sørgeligt ildevarslende i begyndelsen af Kristi ny Dag. Her får vi at vide, at denne dag til at begynde med ikke er en fredens dag men lige det modsatte. Det bliver en „*mørkets og dunkelheds dag, en dag med sky og mulm, som morgenrøde udbredt over skyerne; et stort og mægtigt folk, hvis lige ikke har været fra Arilds tid og ikke heller skal komme efter det, så mange år, der er slægt efter slægt til*“. Ud fra dette må man bemærke, at „skyerne“ som kommer tilsyne i det tidlige gry af Herrens Dag virkelig består af „*et stort og mægtigt folk*“, hvis lige ikke har været kendt før. Dette er øjensynlig en henvisning til oprustningen af hærstyrker af en så frygtelig art, at civilisationen vil gå til grunde i den revolutionerende kamp, der vil komme. Disse symbolske, trængselens skyer er synlige nu. Jordens folkeslag ser allerede med bange anelser hen imod de kommende trængsler, skønt de endnu ikke har erkendt, at Mesterens nærværelse er den umiddelbare årsag til trængslerne. Jesus sagde, at folkene ved hans nærværelse skulle ængstes i fortvivlelse, og at jordens folkeslag ville jamre sig. (Lukas 21:25,26. Matth. 24:30). Da de gudløse og hedenske magter, enten de er bevæbnet eller ej, bliver mere og mere truende, imødeøser verden med frygt, hvad dette vil ende med.

Guds Hånd over Israel.

Men man vil spørge, hvorledes vil folk i almindelighed blive klar over, at denne verdensomspændende trængsel er den gamle verdens døds kamp og er forårsaget af nærværelsen af den nye Konge? Skrif-

ten viser, at det vil blive gjort klart for folkeslagene ved den kendsgerning, at Gud tager styret for den jødiske nation, der er blevet så bittert forfulgt.

Jødernes oplevelser i vore dages trængselstid er et yderligere bevis på Kristi nærværelse. Det er på den tid efter Skriften, at deres land vil blive givet dem tilbage, og at de bliver genindsat i landet. Hvad der er sket i denne henseende siden 1914 er et mirakel og bør betragtes som en del af det opbyggende arbejde for den nye verden. Den fastsatte tid ifølge profeterne for denne genrejsning af Israel skulle ske samtidig med, at nationerne som et hele samledes til det endelige ødelæggende „*slag ved Harmageddon*“ Joel 2:1, 2.

Men disse profetier angående jøderne viser også, at medens de skulle have deres land tilbage og få lov til at rejse derhen og opdyrke en stor del af det, hvad der allerede er sket, så ville der yderligere være trængsel og forfølgelse i vente for dem. Og vi har set, at også dette er sket.

Det er ikke klogt at gå i detaljer om begivenheder, der endnu ikke har fundet sted, men Skriften siger udtrykkeligt, at jøderne i Palæstina, når nationernes afgørende kamp på liv og død er ved at slutte, da vil komme i en meget farlig situation, hvor virkelig tilintetgørelse truer dem, men da vil Herren gribe ind, redde dem fra deres fjender og under ledelse af de oprejste profeter oprette sit Rige som en bogstavelig regerende magt over hele jorden.

I Ezekiel 38:14—23 finder vi nogle enkeltheder om denne afgørende trængsel. Navnene, der her er givet Israels fjender, viser, at de er brugt profetisk for at tilkendegive Europas og Asiens hære. Profetien siger, at tilsidst vil disse styrker angribe Israel i Palæstina. Dette kan også falde sammen med bestræbelser for at „*likvidere*“ jøderne andre steder. I overensstemmelse med Joels profeti, der allerede er citeret, forklarer Ezekiel, at „*skyerne*“ er atheistiske (gudløse) styrker, der tilsidst vil true det genoprettede Israel med ødelæggelse. (Ezekiel 38:16). Profeten forklarer, at der på denne tid vil komme „*en stor rystelse*“, der er følgen af Herrens nærværelse. (Ezekiel 38:19, 20).

Men forjættelsen lyder således, at Herren vil udfri sit „*folk*“ og at gennem denne udfrielse vil nationernes „*øjne*“ blive åbnet, således at de kan skelne jordens nye Konges nærværelse og magt. (Ezekiel 38:23). I Åbenbaringen 1:7 findes en beskrivelse af disse begivenheder, idet der tales om, at Kristi nærværelse vil kendes af de symbolske skyer.

Kongeriget oprettes.

At Israel bliver forsvaret ved guddommelig magt er blot den første åbenbarelse af den ny verdensmagts virksomhed. Herefter vil Rigets repræsentanter hurtigt stille de storme, der opstår som resultat af de menneskelige lidenskaber, som til den tid vil have bragt hele jorden i en tilstand af desperation og fortvivlelse.

Men hvorledes er den ny tingenes tilstand, vi ser frem til? Er det blot en hellig indflydelse, der vil gå hen over jorden? Det vil i sandhed blive en sådan indflydelse, men det vil yderligere blive et stærkt Rige. Kristus vil blive Kongen, den usynlige Regent. Menigheden, der trofast har fulgt i hans fodspor — vil blive forenet med ham i Rigets åndelige side. Forjættelsen til disse er, at hvis de holder ud med Kristus, skal de også være konger med ham. 2. Tim. 2:12.

Guds løfter til menigheden er af en åndelig karakter. Da hensigten med disse løfter er blevet misforstået, har mange draget den slutning, at det har været Guds formål at få så mange af menneskeslægten, som tror på Kristus, op i himmelen, og at alle de, der ikke tror, er fortabte. Men ved at dygtiggøre menigheden til at regere sammen med Kristus i Tusindårsriget, har Herren forberedt at frelse menneskeslægten ved at genoprette dem til liv på jorden (Åbenbaringen 5:10; 20:4).

Der vil også blive jordiske repræsentanter i Tusindårsriget. Ligesom denne verdens usynlige fyrste Satan, hovedsagelig har opereret gennem synlige repræsentanter, således vil også Kristus og menigheden, de usynlige regenter i den ny verden, få synlige repræsentanter. Bibelen fortæller os, hvem disse vil blive. Jesus forklarer f. eks., at i Tusindårsriget vil der komme folk fra øst, vest, nord og syd og sidde til bords i Guds rige med Abraham, Isak og Jacob. Lukas 13:28, 29.

I Salme 45:17 bliver den samme klasse bestående af de gamle værdige beskrevet som dem, der bliver „fyrster på den hele jord“. I Salme 47:7—10 bliver vi stillet overfor den samme tanke. Her er Herren jordens Konge, men „fyrsterne“ er hans repræsentanter, som vil sørge for, at det ny Riges love overholdes. Denne „fyrsteklasse“ vil bestå af alle de trofaste lige fra Abel til Johannes Døberen.

Her er forklaringen på, hvad der har været et mysterium for mange bibellæsere, nemlig Matth. 11:11. I denne tekst forklarer Jesus, at medens der ikke er fremstået nogen større end Døberen Johannes, er dog „den mindste i himmeriges rige større end han“. Her betyder „himmelske rige“ det åndelige eller det himmelske plan i Tusindårsriget. De, der er sammen med Kristus i denne side af Riget, vil lige-

som han blive magtfulde åndevæsener; derfor vil den mindste af dem blive større end Døberen Johannes, der vil blive en af Rigets jordiske repræsentanter.

Ikke for fantastisk til at tro.

Lad os ikke sige, at disse ting er umulige for Gud. For det, at de gamle profeter bliver synlige regenter i det ny Rige betyder, at de vil blive oprejst fra de døde. Er det for meget at tro, at Gud vil gøre dette? Er det ikke det fundamentale i den kristne religion, at der vil blive en opstandelse fra de døde? Hvis vi ser i Bibelen efter en løsning på verdensproblemerne, bør vi tro, at Gud vil gøre alt, hvad Han lover.

Om vi bør ikke have vanskeligheder ved at tro, at menigheden bliver oprejst til åndeligt liv med Kristus og sammen med ham være usynlige regenter i Tusindårsriget. Har ikke de fleste kristne altid troet på en åndelig tilværelse efter døden. Medens der er begået en fejltagelse i at formode, at dødsøjeblikket er det øjeblik, hvor forandringen til et højere liv sker, har tanken altid været, at der er et åndeligt liv, og at det er muligt for kære afdøde at være nærværende, skønt usete.

Den store fejltagelse i denne tanke er, at vi har formodet den i Bibelen beskrevne åndelige tilværelse som et naturligt resultat af „livsløbet“. Dette er ikke tilfældet. „Syndens Sold er Døden“, og „de døde ved ikke noget“. (Rom. 6:23, Prædikeren 9:5). Ikke desto mindre lærer Skriften, at nogle i opstandelsen vil få åndelige legemer. Således blev Kristus oprejst, og således vil menigheden blive oprejst, og disse vil blive magtfulde åndevæsener, som igennem de oprejste profeter vil udøve kontrol over menneskeheden i Messias' Tusindårsrige. I Kor. 15:44, 45. 6:2, 3.

Om den tid erklærer profeten: „thi fra Zion skal udgå lov og Herrens Ord fra Jerusalem“. (Mika 4:2). Her er Guds Rigets jordiske og himmelske side symboliseret som „Zion“ — Kristus og Menigheden (Åbenbaringen 14:1. Salme 2:6—9) og „Jerusalem“ — den synlige del af Guds Rige, sandsynligvis med det bogstavelige Jerusalem som centrum og med en regering bestående af de oprejste profeter.

Disse to sider af Guds Rige er symboliseret i profetierne som en „ny himmel“ og en „ny jord“. (Esajas 65:17. 2. Peter 3:13, Åbenbaringen 21:1). At disse profetier ikke betyder, at der vil komme en ny bogstavelig himmel og jord, kan vi se fra Peters beretning, hvori han fortæller om „himle“ og „en jord“, der gik til grunde i en vand-

flod (2. Peter 3:5, 6). Apostelen viser, at foreningen af himmel og jord udgør „verden“, græsk „kosmos“ = tingenes orden (tilstande), der eksisterede i den tidsalder.

Bibelens symboler passer altid. Den bogstavelige himmel og jord har en vis forbindelse med hinanden, som udmærket illustrerer arbejdet i den åndelige og jordiske side under Messias Tusindårsrige. Himmelen f. eks. kontrollerer jordens årstider, tidevandet, atmosfæriske tilstande, o. s. v. Akkurat på samme måde vil de jordiske forordninger i Guds Rige blive under direkte indflydelse eller kontrol af det åndelige eller himmelske i Guds Rige.

De tilstande i verden, der nu er ved at blive opløst, beskrives også som „himmel“ og „jord“. Således at forstå, at menneskenes statsstyre altid mere eller mindre har været under indflydelse af åndelige magter, over hvilke Satan har været fyrste. (Eff. 2:2). Disse har ofte udøvet deres indflydelse gennem falske religiøse systemer. Det er en kendsgerning, at det hovedsagelig er igennem religiøse stemninger hos mænd og kvinder, at Satan har holdt kontrol over verden.

I den gamle verdensorden har falsk religion været midlet eller forbindelsesleddet mellem „denne verdens Gud“ og folkets sociale og statslige forhold. Foreningen af kirke og stat er en fremtrædende illustration herpå. Igennem dette system er „hellige“ krige blevet udkæmpet, den hellige inkvisition påtvunget folket, o. s. v.

Den „nye himmel“ og den „nye jord“ vil fungere på lignende måde men med et helt andet resultat. Profeten siger, at i den periode af Guds Rige, hvor den gamle symbolske jord er blevet fortæret af Guds „nidkærheds ild“, vil Herren „omskifte læberne til rene for folkene, at de alle skulle påkalde Herrens Navn, og tjene ham endrægtelig“. Zefanias 3:8, 9. Herefter vil den sande kundskab om Gud fylde hele jorden. Der vil derfor kun være en sand religion.

De oprejste profeter vil blive de synlige lærere for folket i alt, hvad der angår Gud. De vil repræsentere den himmelske, herliggjorte Kristus, og således vil de to sider af Guds Rige — den nye Himmel og den nye Jord — fungere harmonisk og virkningsfuldt sammen til oplysning og velsignelse for alle.

Guds Rige, benævnt Bjerg.

I Skriften findes en anden illustration, hvor Kristi Rige sammenlignes med et bjerg. I Sakarias 14:4, 5 symboliseres Kristi Rige ved Oliebjerget, som i profetien er delt i to dele. Her findes vi atter de to sider af Guds Rige illustreret på en smuk måde. Denne profeti be-

skriver begivenheder, der vil ske under Herrens Dag. Den siger, at Jehovahs fødder skal stå på Oliebjerget. Dette betyder ikke, som nogle tror, at Jesus vil vende tilbage som et menneske og sætte sine fødder på dette bjerg. Set fra et sådant synspunkt ville hele profetien være urimelig og dens opfyldelse tåbelig.

I Esajas 66:1 får vi at vide, at jorden er Guds fodskammel. I Esajas 60:13 fortælles der, at „*Gud vil gøre sine fødders sted herligt*“. Det er derfor klart, at hensigten med dette symbol, at Herrens fødder skal stå på Oliebjerget er, at Herren atter vil vise menneskeslægten velvilje. Vi lærer en lignende lektie i Åbenbaringen 21:3, hvor vi ser, at „*Guds Telt*“ er hos menneskene, og at han skal bo hos dem. Gud vil ikke bogstaveligt bo hos folket, ej heller refereres der her til et rigtigt telt. Men det lærer os den herlige lektie, at Gud atter vil vise menneskeslægten sin gunst og de dermed følgende velsignelser.

Af billedet med Jehovahs fødder stående på Oliebjerget, får vi en noget anden påmindelse om det samme lykkelige resultat af genløsningens og genoprettelsens guddommelige program. Det delte bjerg, den ene del mod nord og den anden mod syd med en dal imellem illustrerer på en smuk måde Rigets to sider og velsignelsens dal.

Denne dal vil blive fuld af lys, uden skygger, for solen vil skinne over den fra øst til vest. Således bliver vi atter mindet om retfærdighedssolen og den guddommelige sandheds velsignelse lys, der spreder syndens, uvidenhedens og dødens skygger og helbreder og genopretter en villige og lydige menneskehed, der vil strømme hen til denne velsignelsens og barmhjertighedens dal.

Der synes at være særlig kraft i symbolet, der knytter sig til Oliebjerget, der er benyttet i denne profeti. I gamle dage brugte man olivenolie til at frembringe lys ved (2. Mosebog 27:20). Og fra de ældste tider har man brugt olivengrenen som et symbol på fred. Således repræsenterer Oliebjerget Guds Riges lys, fred og guddommelige velsignelse. Og Jehovahs fødder, der står på bjerget, betyder, at den guddommelige gunst og lov vil blive genoprettet på jorden under Tusindårsriget.

Livets flod.

At profetien om Oliebjerget ikke skal forstås bogstaveligt fremgår endvidere af det, der senere fortælles os, at „*levende vande*“ skulle udgå fra Jerusalem (Sakarias 14:8, 9). Dette er en anden af de guddommelige forjættelser om „*den livets kilde*“, der vil strømme ud til velsignelse for folket under Tusindårsriget.

Det er ikke en virkelig flod, men det er et smukt billede på det ny Riges livgivende magt. I Åbenbaringen 22:1—3, 17 omtales den samme livets flod. Her vælder den ud fra Guds trone og viser således, at den repræsenterer de velsignelser, der har deres udspring fra Riget og er underkastet dets kontrol. Ved den tid, da Tusindårsriget er fuldt oprettet, vil menigheden være fuldstændig og forenet med dens Herre, og „Bruden“ kan da indbyde alle til „at komme og modtage livets vand uforskyldt“.

Af Sakarias 14:9 fremgår det tydeligt, at hele dette herlige billede angår den tid, da Herren er „konge over hele jorden“. Medens mange af profetierne i det gamle Testamente taler om Jehovah som den, der vil blive menneskeslægtens store velgerer, påviser det ny Testamente, at disse forjættelser virkelig bliver opfyldt igennem Kristus, som kommer til jorden anden gang for at udføre sin himmelske Faders forordninger for Tusindårsriget.

Verdensproblemerne bliver løst.

Verdensproblemerne vil et efter et blive løst under dette velsignede Rige bag hvis love, der står guddommelig og mirakuløs magt. Tag problemet krig. Når Tusindårsriget begynder at fungere, vil menneskeheden være hærget af krigens ødelæggelser, revolution og anarki. Nationerne vil erkende Guds indgriben overfor Israel, og da de er på bristepunktet af udmattelse efter Harmageddons frygtelige blodbad, og alle regeringerne er styrtede, vil de i deres fortvivelse se hen til den magt, der besejrede dem og sige: „Kommer og lader os gå op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han må lære os sine veje, og vi må vandre på hans stier; thi fra Zion skal udgå lov og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme imellem mange folkeslag og holde ret for vældige hedningefolk ud i det fjerne, og de skulle omsmede deres sværd til hakker og deres spyd til haveknive; et folk skal ikke løfte sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i krig.“ Mika 4:2, 3.

Hvor vidunderlig enkel er denne guddommelige løsning på krigsproblemet. Ganske modsat den ældgamle opfattelse, at for at holde fred må nationerne være rustet til krig. Der begyndes her med opdragelse til at holde fred i stedet for at føre krig, idet et virkeligt nedrustningsprogram sættes i kraft. Så vil Guds forjættelser om Jesus som „Fredsfyrste“ blive opfyldt. Englebudskabet om „fred på jorden og i mennesker velbehag“ vil så blive en realitet.

Der er også det økonomiske problem idag, og det er meget alvorligt.

Millioner af konstant arbejdsløse, der er afhængige af almisser blot for at kunne eksistere. Dette problem løses under Tusindårsriget, for der vil forordningerne blive således, at *„de skulle bo hver under sit vintræ og under sit figentræ og ingen skal forføerde dem; thi den Herre Zebaoths mund har talt“*. Mika 4:4.

Problemet fattigdom har altid været en trusel for millioner. De fattige og de undertrykte har altid været en stor gruppe. Men disse skal ikke længere udgøre en hær af glemte mennesker som hidtil, de vil blive trukket frem og velsignet. Angående dette problem siger profeten: *„Han (Kristus) skal skaffe de elendige iblandt folket ret, han skal frelse den fattiges børn og knuse voldsmanden ... thi han skal fri den fattige, som råber, samt den elendige, som ingen hjælper har.“* Salme 72:4, 12.

Et i mange lande alvorligt problem er „Leverum“. Men Herren har også skaffet løsning på „Leverums“-problemet. Først har vi forjættelsen om, at alle de uhyre steder på jorden vil blive gjort beboelige og frugtbare, så de kan give afgrøde. *„Ørkenen og de tørre steder og den øde mark skal fryde sig og blomstre som en rose“*. Esajas 35:1,2. Tænk på alt det ubenyttede land i Nord- og Sydamerika, Australien, Afrika m. m. Når disse dele af jorden bliver frugtbare og er til rådighed for folket, så vil der ikke være nogen grund til blodsudgydelse for at erhverve yderligere landområder.

Men der er endnu en måde, hvorpå befolkningsproblemet vil blive definitivt løst, og det er ved en gradvis formindskelse af fødselsprocenten. Da vore første forældre blev skabt, fik de bud om at formere sig og fylde jorden. Tænk på, at når det tilstrækkelige antal mennesker er født, og jorden er helt befolket, så er dette guddommelige bud sket fyldest, og bestemmelsen herom vil blive trukket tilbage.

Jesus antydede noget lignende, da han besvarede et spørgsmål om opstandelsen. Saddukæerne stillede Jesus et spørgsmål om en kvinde, som ægtede 7 brødre, den ene efter den anden. De ønskede at vide, hvis hustru denne kvinde ville blive i opstandelsen. Jesu svar på dette spørgsmål var, at *„i opstandelsen tage de hverken til ægte eller bortgiftes“*. Matth. 22:30.

Med andre ord er jordens befolkning blevet iværksat ved en guddommelig forordning, og processen vil blive standset, når guddommelig visdom beslutter, at jorden er blevet tilstrækkelig befolket. Der vil således ikke være nogen grund til bekymring om dette problem, for sagen vil blive bragt i orden til fuld tilfredshed for alle og til forherligelse af Gud.

Så er der problemet egoisme. Der kan aldrig herske fred og god vilje på jorden, så længe egoisme spiller en så stor rolle i menneskenes anliggender. Takket være Gud vil selv dette problem blive løst ved forordningerne i Tusindårsriget. Når menneskene lærer Herrens vej at kende, betyder det, at de vil lære værdien af kærlighed som middel mod egoisme.

Jeremias 31:31—34 forsikrer os om, at på Guds riges glædesdag, vil Guds lov, som er en kærlighedslov, blive skrevet i folkets hjerter, og at alle vil tilsidst blive kendt med Herren og hans kærlighedsrige, så at de ikke behøver at sige til deres nabo: *„Kend Herren, for alle skal kende ham fra den mindste indtil den største iblandt dem.“*

Problemets om religion bliver også løst. Idag tilbeder millioner af jordens befolkning en mangfoldighed af guder, og selv de, der forsøger at tilbede den sande Gud er inddelt i forskellige grupper, hvorved de modstridende påstande, dogmer og læresætninger fremkommer. Men alt dette vil blive forandret, for forjættelsen er, at Herren vil *„omskifte læberne til rene for folkene, at de alle skulle påkalde Herrens navn og tjene ham endrægtelig“*. Zefanias 3:9.

Døden vil blive tilintetgjort.

Tilsidst er der hovedproblemet sygdom og død. Hvis ikke dette problem kunne løses, ville menneskeslægten stadig være nødt til at vandre igennem *„dødens skyggedal“*. Hvis dette var tilfældet, kunne der ikke herske varig fred og lykke nogetsteds. Ethvert fredfyldt og lykkeligt hjem ville da stadig være udsat for den frygtede fjende, døden, der nu hvert år kræver millioner af ofre.

Men Kristus, der løser alle menneskelige problemer, vil også løse dette, for under hans regering tilintetgøres sygdom og død. Paulus bekræfter dette: *„Thi han bør være konge, indtil han får lagt alle fjenderne under sine fødder. Den sidste fjende, som tilintetgøres, er døden“*. (1. Kor. 15:25, 26). Esajas 25:8 erklærer *„han skal opsluge døden for evig, og den Herre Herren skal aftørre gråden af alle ansigter“*.

Og der er ingen, der bliver glemt, når problemet døden bliver løst, for selv de, der sover dødens søvn lige fra de ældste tider, vil høre menneskesønnens røst og komme frem fra gravene (Johs. 5:28, 29). „Leverums“-problemet vil da være løst, og der vil blive store landstrækninger af frugtbar jord for alle, både de der lever og de, der er oprejst fra de døde.

Dette er ensbetydende med, at man ikke behøver at klage over, at Kristi Rige ikke kom, inden deres far, mor eller andre pårørende døde, for alle disse kære vil blive genoprettet til livet. Den magt, som den velsignede Frelser besad, da han for mere end 1900 år siden oprejste døde fra graven, vil atter blive anvendt og ikke blot for et begrænset antal men *til genoprettelse af alle jordens familier. Halleluja, hvilken Frelser!*

Ikke alle vil blive frelst uden hensyn til, om de er lydige mod det ny Riges love eller ej. Nej, fuldstændig lydighed vil blive krævet og „*det skal ske, hver sjæl, som ikke hører den profet, skal udryddes af folket*“. Apost. gern. 3:23.

Alle vil blive opvækket af dødens søvn, for at de kan blive oplyst om Gud og hans kærlige omsorg for dem ved den Herre Jesus, men når de er blevet gjort bekendt med dette, så må det enkelte menneske, som stadig ønsker at leve på jorden, fortsat yde lydighed mod Guds lov for at nyde velsignelserne ved den evige fred og lykke, der er skaffet til veje for Guds menneskelige skabning.

Således vil det faldne menneskes mange problemer lidt efter lidt blive løst, og dette skyldes, at det voksende lys fra Herrens anden nærværelse gennemtrænger jordens mørke institutioner en efter en. Medens kaos og forvirring er den første følge af Herrens nærværelses klare skin, der allerede er ved at tilintetgøre de nuværende tilstande, vil det fortsætte med at skinne, således at det kaos, der først kommer, vil blive omdannet til en vidunderlig ny forordning, hvorved „*retfærdigheds solens*“ helbredende stråler fortsat vil udgyde sit lys over menneskeslægtens sårede hjerter og liv.

Sol over alle.

Fra pol til pol vil den skinne, og på ethvert kontinent og ø vil man føle denne trøstende, livgivende magt, der udstråler fra den guddommelige lys- og livgiver. Der vil ikke være noget ufærdigt, alt er der blevet draget omsorg for ved Mesterens nærværelses klare skin, for intet mindre end en fuldstændig fordeling af de helbredende stråler helt fra øst til vest kan opfylde Mesterens egne forjættelser om måden og hensigten med hans komme.

Kristi nærværelses oplysende stråler vil fylde jorden med kundskab om Guds Herlighed. Dette betyder udslettelse af alle „*djævelens lærdomme*“, alle mørkets sansebedrag og overtro, alle menneskelige trosanskuelser og dogmer, alle menneskenes forskrifter ved hvilke folk

er blevet oplært til at *frygte* Gud i stedet for at *elske* ham (Esajas 29:13), alle politiske intriger såvel som alle tusinde andre onder, der har plaget den døende verden, og alt dette bliver erstattet af det sande kendskab til Gud og Hans retfærdige love.

Når kundskaben om Guds herlighed fylder jorden, vil synd, last og forbrydelse blive ryddet bort, og den herlige retfærdighedssol kaste sine oplysende og helbredende stråler ind i de forskellige ondskabens huler, hvorved disse steders mørke vil vige pladsen for den ny dags herlige lys.

Nej, der vil ikke blive en eneste plet eller lille hjørne på jorden, der ikke gennemtrænges af lyset fra denne herlige sol. Varmen fra dens helbredende stråler vil trænge ind i de store byers slumkvarterer og stråle ind til de lidende på hospitalerne. Hvor glade er vi ikke for hospitalerne idag; men det bliver herligt, når Mesterens nærværelses klare skin tilintetgør sygdomme, så hospitaler bliver unødvendige. Sygesengene i hytter såvel som de syge i paladserne, alle vil blive nået. I sandhed, forskellen mellem rig og fattig vil blive udsløttet, fordi alle vil føle sig rige, for forjættelsen lyder, at der vil blive et fedt gæstebud for alle folkeslag. Esajas 25:6.

Et sådant vældigt, vidtrækkende reformation- og genoprettelsesarbejde bliver ikke udført på nogle få dage eller måneder. Det vil kræve praktisk talt alle de 1000 år af Messias' Rige, før det strålende lys ved mesterens nærværelse vil have spredt alle mørkets tåger og genoprettet alle dødens fanger.

Imidlertid vil vidtrækkende forandringer til det bedre blive iagttaget selv i den ny Dags tidlige gry, så at man virkelig kan sige, at velstand, helbred og liv for alle nationer er nær forestående. Den nulevende generation vil blive den første til at nyde godt af den guddommelige nådens sol, der udstråler det ny kongeriges velsigelser. Derpå vil oprejsningen af de døde følge, ikke alle på een gang, men gradvis. Dette vidunderlige opstandelses- og genoprettelsesværk vil fortsætte indtil alle „Herrens genløste“ er vendt tilbage til liv og lykke, og jorden selv vil iklæde sig Edens Haves skønhed og fuldkommenhed, der gik tabt, da mennesket syndede mod den guddommelige lov. Esajas 35:10. 1. Timotheus 2:4, 6.

*Al verden bring det glade budskab,
at hvilens tid nu forestår!
Lad hvert et folks fortrykte høre:
de tusind år er jubelår!*